

החסדים ונבנית על ידם בסוד אבא יסד ברתא [109], וימה חטָהּ ומהו חטָהּ.

כָּלְלָא דְעֵשְׂרִין וְתָרִין אֶתְוּן היא כללות הכ"ב אותיות שהם החסדים,

כי חטָהּ היא גימטריא כ"ב.

רבי אלעזר מקשה על הינוקא שחטָהּ יש בה אותיות ח' וט'

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵף עַל גַּב דְּהוּה לָן לְמִשְׁמַע אע"פ שיש

לנו להמשיך לשמוע עוד מה שתדרוש. **הָכָא אֵית לָן לְמִימַר,**

וְלְדַרְכָּא קִשְׁתָּא כאן יש לנו לומר ולהקשות עליך ולדרוך הקשת להלחם

אור הרשב"י

בגימטריא כ"ב, והחמש אותיות המנצפ"ך הכפולות אשר בה הם הנקראים שעורה, לפי שאותיות מנצפ"ך הם כפולות כנודע, והם בגימטריא עם עשר הכוללים תק"ע, והעשר אותיות שהם עשר הגבורות עצמן הרי תק"ף כמנין שעורה, והנה אלו החמש גבורות מנצפ"ך הם העושים פרצוף המלכות, ולכך אלו מקדימות לבא בעולם כמ"ש כנין דשערה קדמאה לשאר נהמא בעלמא כו', כי על ידי החמש גבורות האלו נתחלת בנין פרצוף המלכות ותיקונה, ועל ידם נגמר פרצופה כנודע, וגם זהו סוד מ"ש בפרשת אמור רף צ"ו ע"א בר"מ כי מנחת שעורים שמקריבין בפסח הוא כדוגמת מנחת הסוטה שהיתה של שעורים כו' ומסטרא אחרא אשת זנונים כד ארח בה ערקת כו', והטעם הוא כי להיות השעורה במינת ה"ג המכלים את הכל, ערקת עכ"ל.

[109] וז"ל הרמ"ק: ברתא דמתחטאה היינו בחינה עליונה שבמלכות, כ' ה' מיני דגן הם והם ד' רגלי מרכבתא והחמישית היא נקודה אמצעית ואותה הבת האמצעית היא סוד ברתא דמלכא שאין אחיזה והשגה לקליפות בה, והוא בחי' י' שבה, והיא נקראת ברתא דמלכא בת מלך שהיא החכמה כללא דעשרים ותריין הכי סליק חט"ה בחשבון ונודע שבחינה האמצעית היא הכוללת האותיות שהם בה מהת"ת עכ"ל.

ז"ל שער מאמרי רשב"י: ומאי חטָהּ כללא דכ"ב אתוון, א"ר אלעזר אע"ג דהוה לן למשמע כו' דע כי חיטָהּ ושעורה שניהם במלכות, וכמש"ה ארץ חיטָהּ ושעורה כו' והענין הוא כי אין דבר בכל הנבראים שלא נברא באלו הכ"ב אותיות כנודע מספר יצירה, והנה הכ"ב אותיות שבמלכות אשר מהם נוצרה ונאצלה הם הנקראים חיטָהּ

הלימוד היומיומי

מלחמתה של תורה. **אָמַר הַהוּא יִנּוּקָא, הָא מְנַנָּא לְקַבֵּל גִּירָא**

אמר לו הינוקא הרי המגן עומד לקבל את החיצים שלך כלומר לשמוע מה שתקשה ולתרוץ

לך הדברים. **אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וַדָּאי תְּפָה הֵכִי קָרִינָן לָהּ**

הקשה לו רבי אלעזר ודאי הוא כדבריך שחטה נקראת כך על שם החסדים שמקבלת

המלכות בעת היחוד. **אָבֵל תְּמִינָן בְּשַׁבְּטִים פְּלָהוּ דְלִית בְּהוּ**

ח"ט, וְבַה אֵית ח"ט, וְקָרִינָן תְּפָה אבל אנו רואים שכל השבטים כולם

אין בהם אותיות ח' וט' כי הן מורות על חטא ואחיות החיצונים ואם כן איך במלכות שאמרת

שאין אחיזה לסט"א הנקראת חובה יש ח' וט' ואנו קוראים אותה חטה.

השבטים אין בהם אותיות ח' וט' כי הם באים מצד הקדושה העליונה ואין כל

קשר בינם לבין החטא

אָמַר הַהוּא יִנּוּקָא, וַדָּאי הֵכִי הוּא, דְּהָא ח"ט שְׂרִיא

סְמִיךְ לָהּ אמר לו הינוקא אכן ודאי כך הוא שיש בה אותיות ח' וט' להורות

על החיצונים אך לא להורות שהם אוחזים בה ח"ו אלא שהם עומדים סמוכים לה שהרי

רגליה יורדות מטה והיא סמוכה אליהם אלא שהחסדים מכניעים אותם תחתיה. **בְּהוּ**

בְּשַׁבְּטִין, לָא הוּוּ אַתְוּוּן אֱלִין, דְּקָא אַתּוּ מְסַטְרָא

דְּקְדוּשָׁה דְלַעִילָא, אָבֵל לְגַבֵּיהּ שְׂרִיא בשבטים אין בכלל ח' וט' כי

הם באים מצד הקדושה העליונה ואין כל קשר בינם לבין החטא לא אצלם ולא בסמוך

אליהם מה שאין כן היא שסמוכה אליהם והם שורים סביבה ואע"פ שאינם דבקים בה באו

להורות שהם נכנעים תחתיה.

הלימוד היומו

חטאו של אדה"ר שאכל מעץ הדעת שהיה חטה

וְאִי בְעֵית לְאַפְקָא חֲרָבָא וְתִימָא אַמַּאי נִקְטַת אֶתְוּוֹן

אֵילִין הָהִיא בְרִתָּא הינוקא אומר לרבי אלעזר אם ברצונך להוציא

החרב ולהקשות קושיא ותאמר אחרי כל התירוצים סוף סוף למה יש אותיות אלו בבת המלך, **אֵלָא אִי תִנְדַּע חוּבָא דְאָדָם הָרֵאשׁוֹן, דְאָמְרוּ**

חֲטָ"ה הוּוּה אלא האם תדע סוד חטאו של אדם הראשון שאמרו חז"ל (ברכות מ.)

שאכילת עץ הדעת היה חיטה שהיתה בתחילה בלי קליפות ופטולת ובחטאו גרם שעירב

בחיטה מוץ ותבן, **תִּנְדַּע הָא** תבין גם את הענין למה יש במלכות אותיות אלו כי על

ידי חטאו של אדם הראשון גרם שיתערבו במלכות הקלי' וזהו ענין עץ הדעת טוב ורע.

וְאֵילָנָא דָּא כֹּד נִצַּח פְּלָא סְטָרָא דְטוֹב ואילן זה שהיא המלכות

כאשר היא עושה מלחמה עם הקלי' ומנצחת אותם ומבררת מהם כל הביירוים אז מלכותו

בכל משלה והכל הוא מצד הטוב, **נְקִיט לְכָל סְטָרָא אַחֲרָא, וְכַפִּיֵיא**

לֵיה כי היא לוקחת את כל הקלי' ומכניעה אותם תחתיה ואין להם עוד אחיזה בה וזהו

שלוקחת את אותיות ח' ט' ונקראת חיטה כדי להורות על שהיא מנצחת ומכניעה אותם.

חטה שנפרדה ממנה הקלי' ונשברה

חֲבֵרֵיֵיא קְדַמַּאי פְּרִישׁוּ מְלָה דָּא, וְשָׂרוּ לָהּ מִרְחִיק,

חֲטָה סְתָם החברים הראשונים פרשו ענין חטאו של אדה"ר שהיה

חיטה והתחילו לפרש בפירוש רחוק שהיה חטה סתם מלשון חטא. **אֶתְוּ בְתֵרֵיא**

וְאָמְרוּ, חֲטָה מִפִּישׁ ובאו החברים אחריהם ופירשו שלא היה זה לשון חטא אלא

ופירשו שהמלכות עצמה היא החיטה בט' דגושה, ומלשון חטטה לרמוז על כך שנפרדה הקלי' ונשברה. **אַתָּא יִשְׁעִיָּה וּפְרִישׁ לָהּ, דְּכִתִּיב, וּבֹא יִשְׁעִיָּה** ופירש לה גם כן מלשון שבירה כמו שכתוב (ישעיה נד) [99] בצדקה תכונני רחקי מעושק כי לא תראי **וּמְמַחֲתָהּ כִּי לֹא תִקְרַב אֵלֶיךָ** ופירוש הפסוק הוא שאל תראי משבר כי לא יקרב אליך, **וְעַל כֵּן נִקְדָּה בְּאִמְצַעֵי תָא, דְּלֹא יְהֵא חֲטָאָה, דְּאֵלוּ נִקְדָּה לָא הוּי, חֲטָאָה לְהוּי** ולכן יש דגש באות ט כי אם לא היה דגש היתה האות ח' חטופה והיה נשמע כאומר חטאה מלשון חטא. **וְחֵלּוּפָא בֵּין ט' לְת', תְּבִירוּ לְסִטְרָא אַחֲרָא, בְּרִירוּ (ס"א דִּילָהּ) דְּמִילָהּ** והחילוף שאנו מוצאים בין האותיות

אור הרשב"י

[99] והרמח"ל זיע"א (אוצרות הרמח"ל) ישעיה עמ' קמה) כתב על פסוק זה וזה לשונו: כבר ידוע כמה גדולה כוחה של הצדקה קודם התפילה שגורמת שהשכינה עצמה עולה לפני המלך הקדוש לשאול לו צרכי האדם ההוא, לפי שהוציא אותה מן הכלבים הרעים הנושכים אותה מכל צדדיה, וזה בעשות אותה מצדק צדקה, בהביא לה הה', היינו הה' גבורות הבונים אותה מסוד נקודה לסוד פרצוף, שאז אין כח לחיצונים לשלוט עליה, לפי שמפשטת אורותיה ומראה ממשלתה עליהם. וזה סוד והלך לפניך צדקך, צדק דייקא, וזהו בצדקה תכונני, שהכונניות שלה נעשה בכח הצדקה, וכמו שמשיב נפשו של העני ההוא מן הרעב, כך בכח זה מוציא

השכינה מן הקליפות מדוחק והרעב שלה, שהוא חסרון האורות, וזה סוד וצדקה תציל ממות. וישראל גם כן יוצאים מתחת יד הס"א, לפי שתיוקנם תלוי מזה לזה, כשהשכינה היא מתוקנת גם הם מתוקנים, ובזמן שהם מתוקנים גם השכינה היא נתקנת, שהאורות העליונים משפיעים אליה ברוחה, ואחר שנעשה כל זה צריך שירחק מן העושק, כדי שלא יהיה כח לחיצונים לעשוק מן השכינה אורותיה, ולזה צריך שיהיה כל פנייתם של ישראל, כמו שכתב הרח"ו זלה"ה להציל עשוק מיד עושקו, ואז אין פחד ויראה משום דבר, ונאמר וישבתם על הארץ לבטח עכ"ל.